

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: TIL O. BANG.

Citation: Aarestrup, Emil: "TIL O. BANG.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare04val-shoot-workid56623.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

TIL O. BANG.

I

Mellem Lolliker tilhuse,
Ubekjendt, en frygtsom Mø,
Var i mange Aar min Muse
Paa den fugtigkolde Ø.

II

I mit Kammer sluttet inde
Randt for hende Tiden hen -
Knap hun havde en Veninde,
Endnu mindre nogen Ven.

III

See, da blev hun utaalmodig,
Saae i Speilet sig: hvordan?
Ak, din Synd mod niig er blodig,
Utaknemmelige Mand!

IV

Er ei disse Lokker lange?
Denne Kløft i Hagen smuk?
Ikke mere som en Fange
Vil jeg høre dine Suk.

V

Jeg vil ud; det er paa Tiden -

Aabn mig Døren! - og hun gik
Som bekjendt, ei længe siden
Er det, hun sin Frihed fik.

24

VI

Hvo beskriver nu min Spænding,
Mine Tvivl: hvordan det gaaer?
Hvad man siger? hvilken Vending
Hendes Flugt i Verden faaer?

VII

Sneen taarned sig paa Marken,
Modløs jeg i Hjemmet sad,
Noa Hig, beklemt i Arken,
Da der bragtes mig et Blad -

VIII

Trøsteligt som Oliebladet -
Venlig Hilsen var deri;
Skriften saae jeg, perleradet,
Fuld af Riim og Poesie.

IX

Fra hvem anden kan vel disse
Linier komme, end fra ham?
See i Krogen! - Ja, tilvisse!
Det bekjendte Monogram!

X

Ham, jeg elsker! ham, jeg ærer!
Hvem Apollo, dobbelt god,
Gav mig til en dobbelt Lærer -
O, det styrkede mit Mod!

XI

Han, hvis faderlige Venskab
Jeg alt nød som Ungersvend,
25 Har med Musen gjort Bekjendtskab,
Og er ogsaa hendes Ven!

XII

Af sin egen Muse drevet,
I sin egen, muntre Stil,
Har han letbegeistret skrevet,
Flyvende, med Hast og lil -

XIII

Linier, saa yndigt vundne
Som den Krølle, Venus slaer
Om sin Finger, og dog bundne
Som Apollos Pandehaar.

XIV

Lunefulde, alvorsfulde,
Lægende, af bedsle Slags,
Men især saa vennefulde -
Derfor maa jeg svare strax.

XV

Svare som mil Hjerte byder,
Takke som jeg bedst formaaer,
Ih vor svagt det ogsaa lyder
Og hvor daarligt end det gaaer.

XVI

- Medens Bonde-Slæden tumler
Ilenad Veiens glalle Spor,
Paa en Sygcreise, mumler
Jeg i Skjæget disse Ord: -

26

XVII

Alle skjønnne Glæder samle
Sig om ham, der i mit Bryst
Vennehuld betvang de gamle
Tvivl og skabte uvant Lyst!

XVIII

Muserne, i Chor tilsammen.
Eros, ak, den sjeldne Gjæst,
Være hos ham, tænde Flammen
Til en evig Ungdomsfest!

XIX

Lad kun Sygeskaren ringe!
Lad kun Klagen sukkes frem!
Vise Raad vil Alle bringe,
Som fra Oldtids templet, hjem.

XX

Og naar tusind Krands hænge,
Ofrede til Templets Gud,
Legende med Lyrens Streng
Hvile Lægehaanden ud!